

mener ogsaa, at Hensynet til Udlandet gør det særdeles ønskeligt. Det kan ikke virke beroligende, at Landets største Bank Maaned efter Maaned, Aar efter Aar udsender Balancer, paa hvilke der findes et stort Deficit, og nu, da vi staar for den endelige Ordning af vore Valutaforhold, vilde det sikkert i Udlandet styrke Tilliden til de danske økonomiske Forhold, om vi ogsaa paa dette Omraade gjorde op med Fortiden.

Vi erkender, at man fra Flertallets Side har vist megen Imødekommenhed overfor de Ønsker, vi har fremsat om en saadan Afvikling af den nuværende Ordning, og vi forstaar ogsaa godt, at man ikke fra Flertallets Side ønsker at vanskeliggøre Forholdene for de private Banker og deres Kunder, men naar man er gaaet med til denne Forlængelse, der er større end den, vi kan gaa med til, er det, fordi man mener, at Samfundets Interesser nu kræver den Ordning, man her vil gennemføre. Vi maa imidlertid fra vor Side mene, at Samfundets Interesser ogsaa er bedst tjent med, at Staten ikke længere end højst nødvendigt er bundet til en saa omfattende Forpligtelse, som lige saa godt kan forøges, føre til nye Tab, som formindskes, medens en Nyordning meget vel kan træffes paa en saadan Maade, at Staten bevarer Mulighederne for at indvinde noget af sit Tab ved en eventuel Stigning af de nedskrevne Værdier, ligesom Staten vil kunne forbeholde sig for en Aarrække en vis Andel i en ny Banks Overskud. Vi maa derfor mene, at man ikke bør udstrække Statsgarantien længere end allerhøjst nødvendigt, da alle Forhold taler for en Afvikling af den nuværende Tilstand saa hurtigt, som det vil visé sig foreneligt med en rolig Udvikling af vore økonomiske Forhold. Vi mener derfor ikke, at man skal forlænge Statsgarantien saa meget, som Flertallet foreslaar, ogsaa fordi man altid, hvis det skulde vise sig, at den af os foreslaaede Periode bliver for kort, vil kunne forlænge den, medens man ikke vil være i Stand til at afkorte det af Flertallet foreslaaede Tidsrum, hvis det skulde vise sig at være unødvendig langt. Vi stiller derfor Ændringsforslag Nr. 2, der tilsigter at indskrænke Statsgarantiens Gyldighedstid til 1. April 1930, og jeg skal anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag.

Pitzner: Som det fremgaar af Betænkningen, har jeg sluttet mig til Flertallet og kunde for saa vidt have akkviesceret ved, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører. Naar jeg har anmodet om at faa

Ordet, er det paa Grund af det af nogle af mine Partifæller stillede Ændringsforslag. I den Anledning vil jeg gerne sige et Par Ord. I min Tale i Gaar omtalte jeg, at vi indenfor mit Parti ikke var enige om, for hvor lang Tid man skulde give Statsgarantien, og at nogle af mine Partifæller stiller et Ændringsforslag her, kan derfor for saa vidt ikke forbavse nogen. Naar jeg har sluttet mig til Flertallet, er det, fordi jeg tillægger Bestemmelsen i Ændringsforslaget under Nr. 4, hvorved det fastslaas, at „i den Periode, Loven gælder, forbereder Erhvervsministeren et Forslag til Afvikling af Statsgarantien“ saa stor Betydning, at jeg alene af den Grund vilde bidrage til at skabe et Flertal for disse Ændringsforslag og for at faa Loven gennemført.

Jeg omtalte allerede i Gaar, at jeg saa med den allerstørste Sympati paa de private Bankers Stilling i Anledning af de Vanskeligheder, de har og har haft som Følge af Statsgarantien for Landmandsbanken, og jeg vil derfor væge mig imod, at det, at jeg ikke kan gaa med til det, som det af mig omtalte Mindretal foreslaar, skulde betyde, at jeg saa med mindre Velvillie paa de private Bankers Stilling i det hele taget. Jeg kan nu ikke se anderledes paa denne Sag, end at naar et alt overvejende Flertal i dette Ting maa anse det for ganske nødvendigt, at Statsgarantien forlænges under de forhaandenværende Forhold, saa er det mindre væsentligt, om den forlænges for 1 eller 2 Aar mere eller mindre. Jeg vilde kunne forstaa, hvis nogen turde tage Ansvaret for at sige: Vi maa likvidere med det samme, thi derved skabte man hurtigt det, som de private Banker og en meget stor Del af Erhvervslivet ønsker. Men der er jo ingen, der tør gøre det. Vi vil antagelig ved Afstemningen komme til at se, at der er et Faatal, som stemmer imod Loven, eller et Faatal, som sammen med de Radikale, der trods de udtalte varme Ønsker for og store Glæde over de Forbedringer, der er fremkommet ved Forslaget, dog vil undlade at stemme. De Radikale tør jo ikke gaa imod det, og den Stilling, de derfor tager fra den Side, synes jeg ikke i særlig høj Grad er en Helteposition, men den svarer muligen godt til Forholdene indenfor det radikale Parti. Som Forholdet ligger, vil jeg tillade mig at anbefale mine Meningsfæller at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag og stemme imod det af Mindretallet stillede Underændringsforslag.

Martin Hansen: Jeg skal ganske kort anbefale mine Partifæller at stemme